

[Aksel Larsen.]

kunde være grebet ind længe før af Regeringen, uden at man behøvede at løbe til Rigsdagen. Regeringen sidder for at administrere, det havde været Regeringens Sag at lade Socialministeren administrere den sociale Lovgivning under Konflikten paa en saadan Maade, at de lockoutede Arbejdere fik størst Mulighed for at holde ud i Kampen. Men dernæst var det vel ikke for tidligt, om Regeringen og Rigsdagen begyndte at beskæftige sig en lille Smule alvorligt med Arbejdsløshedens Bekæmpelse. Naturligvis kan Arbejdsløsheden ikke afskaffes ved, at Arbejdstiden sættes ned, men den kan betydeligt indskrænkes, hvis man foretager saadanne Foranstaltninger.

Der er fra nogle af de Fag, det drejer sig om — det er Bygningsfagene — stillet Krav om 7 Timers Dagens Gennemførelse. Hvis Regeringen absolut vil gribe ind, saa skulde Regeringen baade i Arbejderklassens Interesse og i det, den kalder Samfundsinteressen, kigge lidt paa det Krav om 7 Timers Dagen og indføje lidt om det i Lovforslaget, saaledes at man i det mindste, naar nu Rigsdagen skal til at lovgive om Arbejds- og Lønforhold, kunde faa 7 Timers Dagen gennemført.

Desuden var der, som jeg tidligere har berørt, Grund til at kigge lidt nærmere paa Lønningernes Forhold til Industriens Overskud, til Direktørernes Tantiømer og til Aktionærernes Dividender. Der var Grund til at faa forhøjet Lønningerne nogenlunde svarende til, hvad den af Regeringen beskyttede Industri har tjent. Jeg er klar over, at noget saadant ligger langt uden for Regeringens og Statsministerens Tankegang. Statsministeren blev paa Aalborg-Kongressen genvalgt som Formand for det danske Socialdemokrati, og tidligt og sent fortæller man i den socialdemokratiske Presse, at han er den danske Arbejderklassens og Arbejderbevægelsens øverste General. Det er en meget mærkelig General, der i Tide og Utide under denne Konflikt har erklæret, at han er neutral i Kampen, men derpaa nu kommer med et Lovforslag, som ikke engang er neutralt, men absolut ensidigt er i Arbejdsgiverforeningens Favør — det vil Statsministeren ogsaa faa at mærke, hvis han ikke vil anerkende det nu —, nemlig paa Grund af de farlige Konsekvenser, det faar.

Det er allerede ved denne første Behandling tydeligt, hvordan det vil gaa: Der vil blive forhandlet i et Folketingsudvalg og maaske senere i Landstinget. Regeringen erklærer, at den har den faste Vilje

til at bringe Konflikten til Afslutning fra og med Mandag. Den er paa det nuværende Tidspunkt klar over, at hvis den skal forhandle sig til Rette med de Partier, der har Flertallet i Landstinget, saa bliver det paa et endnu daarligere Grundlag end det, der foreligger her. Det er Regeringen, der har gjort det første Skridt, det er Regeringen, der har givet Fanden Lillefingeren, og nu staar den altsaa over for, at bemeldte Person benytter sig af Regeringens mærkelige Neutralitet i en Arbejdskonflikt til at tage hele Haanden.

Alt dette er tilstrækkeligt til at motivere, hvorfor vi er Modstandere af det her forelagte Lovforslag. Vi er ogsaa af den Overbevisning, at vor Mening om Loven og dens Konsekvenser deles af Arbejderklassen, deles af det store Flertal af Danmarks fagorganiserede Arbejdere, og det sidste Ord i denne Sag er ikke sagt endnu.

Pürschel: Jeg vil gerne tillade mig at bruge det Kvarter, der er tilmaalt menige Medlemmer i denne Sal, til at gøre nogle Bemærkninger af mere almindelig Karakter om det Forslag, der foreligger her. Først vil jeg dog understrege, at den Tale, vi lige hørte af Kommunisternes Ordfører her i Salen, var en paafaldende moderat Tale, det var en Tale, der tydeligt viser, hvorledes Kommunisterne marcherer efter Parolen fra Moskva, der lyder paa Fællesfrontens Etablering. Og selv om det officielle Socialdemokrati her i Landet afviser disse Bestræbelser, saa maa det dog være Kommunisternes Opgave ikke at fjerne sig længere, end at de stadig holder sig dette Maal for Øje, og derfor indeholdt denne Tale kun de strengest nødvendige Angreb, for lige at markere Forskellen. Det kan vi, der sætter Pris paa en god Tone her i Salen, naturligvis kun være glade ved.

Med Hensyn til Lønningsspørgsmaalet gjorde Kommunisternes Ordfører en Bemærkning, hvoroverfor jeg gerne vil udtale, at det er mig sagt fra kompetent Side, at den Lønreduktion, der fandt Sted i 1931, og som blev nævnt, den gjaldt kun de højst lønnede Arbejdere og kun Arbejdere, der opnaaede en Ferie med Løn, og den kan altsaa ikke, saa vidt jeg forstaar, anføres imod det, der stedse siges fra Arbejdsgiverforeningens Side, at de Lønninger, der her er Tale om, er fastsat paa et Tidspunkt, da Pristallet laa højere, end det gør i Øjeblikket. Og hvis dette er Sandhed, saa spørger jeg den højtærede Statsminister: Hvorledes hænger det saa sammen med den Udtalelse, han fremsatte i sin Forelæggelses-